

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 30ής Μαρτίου 1993*

Στην υπόθεση T-30/92,

Ulrich Klinke, υπάλληλος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον Georges Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγων,

κατά

Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τον Timothy Millett, κύριο υπάλληλο διοικήσεως, επικουρούμενο από τον Aloyse May, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο τον Millett, στην έδρα του Δικαστηρίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Προέδρου του Δικαστηρίου, της 28ης Ιουνίου 1991, περί διορισμού του προσφεύγοντος ως υπαλλήλου διοικήσεως, κατά το μέρος που τον κατατάσσει στον βαθμό A 7 και όχι στον βαθμό A 6,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. P. M. Barrington, Πρόεδρο, K. Lenaerts και A. Καλογερόπουλο, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 15ης Δεκεμβρίου 1992,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο προσφεύγων, Ulrich Klinke, εισήλθε στην υπηρεσία του Δικαστηρίου ως γλωσσομαθής νομικός στο τμήμα μεταφράσεων γερμανικής γλώσσας την 1η Απριλίου 1982. Προσληφθείς στην αρχή ως έκτακτος υπάλληλος, διορίστηκε ως δόκιμος υπάλληλος την 1η Ιανουαρίου 1983. Την 1η Οκτωβρίου 1983 μονιμοποιήθηκε και κατετάγη στον βαθμό LA 6, κλιμάκιο 2, ορίστηκε δε ότι η αρχαιότητά του στο κλιμάκιο θα ίσχυε αναδρομικώς από την 1η Απριλίου 1982.
- 2 Από την 1η Ιουνίου 1985, μετά την απόσπαση ενός υπαλλήλου της υπηρεσίας πληροφοριών, ο προσφεύγων τέθηκε στη διάθεση της υπηρεσίας αυτής.
- 3 Την 1η Ιουλίου 1991, μετά την ελευθέρωση της θέσεως που είχε κρατηθεί για τον υπάλληλο που τελούσε σε απόσπαση, ο προσφεύγων διορίστηκε ως υπάλληλος διοικήσεως στην υπηρεσία πληροφοριών και κατετάγη στον βαθμό A 7, κλιμάκιο 3, έχοντας επιτύχει σε εσωτερικό διαγωνισμό που έγινε για την πλήρωση της θέσεως που κατείχε επί έξι έτη στο πλαίσιο της θέσεώς του στη διάθεση της εν λόγω υπηρεσίας.
- 4 Στις 9 Ιουλίου 1991, ο προσφεύγων, απευθυνόμενος στον προϊστάμενο του τμήματος προσωπικού, τον παρακάλεσε να ζητήσει από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) να ανακαλέσει την απόφασή της περί κατατάξεώς του στον βαθμό A 7 και να τον κατατάξει στον βαθμό A 6.
- 5 Στις 12 Ιουλίου 1991 η ΑΔΑ αποφάσισε να καταβάλει στον προσφεύγοντα εξισωτική αποζημίωση ίση με τη διαφορά μεταξύ των καθαρών αποδοχών που αντιστοιχούν στην παλαιά κατάταξή του στον βαθμό LA 6, κλιμάκιο 6, και

εκείνων που αντιστοιχούν στη νέα κατάταξη στον βαθμό Α 7, κλιμάκιο 3. Στην αποζημίωση αυτή υπολογίστηκαν τυχόν αυτόματες προαγωγές κατά κλιμάκιο καθώς και η αναπροσαρμογή των αποδοχών.

- 6 Στις 30 Σεπτεμβρίου 1991 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της απόφασης της ΑΔΑ περί διορισμού του ως υπαλλήλου διοικήσεως, κατά το μέτρο που τον κατέταξε στον βαθμό Α 7, ζήτησε δε να επανακαταταγεί στον βαθμό Α 6.
- 7 Με έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 1992, που κοινοποιήθηκε στις 27 Ιανουαρίου 1992, ο προσφεύγων πληροφορήθηκε την απόρριψη της ενστάσεώς του· το έγγραφο αυτό είχε ως εξής:

«Κατά τη συνεδρίασή της της 20ής Ιανουαρίου 1992, η διοικητική επιτροπή εξέτασε την ένσταση που υποβάλατε στις 30 Σεπτεμβρίου 1991 κατά της απόφασης της 28ης Ιουνίου 1991 με την οποία διοριστήκατε ως υπάλληλος διοικήσεως στην υπηρεσία πληροφοριών στον βαθμό Α 7, από την 1η Ιουλίου 1991.

Με λύπη μου σας πληροφορώ ότι η διοικητική επιτροπή αποφάσισε να απορρίψει την ένστασή σας, για τον λόγο ότι η κατάταξη κατά της οποίας εναντιώνεσθε αποφασίστηκε σύμφωνα με την πάγια πρακτική του Δικαστηρίου, η οποία καθιερώθηκε στο πλαίσιο της νομολογίας κατά τη σύσκεψη επί διοικητικών θεμάτων της 11ης Ιουλίου 1979.

Κατά τη νομολογία, ο διορισμός υπαλλήλου στον ανώτερο βαθμό των βασικών και των ενδιάμεσων σταδιοδρομιών δεν μπορεί να γίνει παρά μόνον κατ' εξαίρεση και, σε κάθε περίπτωση, απόκειται στη διακριτική εξουσία της διοικήσεως.

Ακριβώς κατά την άσκηση αυτής της διακριτικής εξουσίας, με την προαναφερθείσα απόφασή του της 11ης Ιουλίου 1979, η οποία ελήφθη για να τηρηθεί η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως κατά την πρόσληψη των υπαλλήλων, το Δικαστήριο έλαβε την απόφαση αρχής να προσλαμβάνει στον βαθμό Α 7 τους υπαλλήλους που προέρχονται από τον γλωσσικό κλάδο.

Ενόψει των περιστάσεων αυτών, η διοικητική επιτροπή κατέληξε στο ότι, εφαρμόζοντας στην περίπτωση σας αυτή την απόφαση αρχής, η διοίκηση δεν υπέπεσε σε πλάνη περί την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και δεν σας μεταχειρίστηκε κατά τρόπο άνισο σε σχέση με άλλους υπαλλήλους που κλήθηκαν να ασκήσουν ανάλογα καθήκοντα.

Το συμπέρασμα αυτό δεν αλλάζει από το γεγονός ότι είχατε τεθεί στη διάθεση της υπηρεσίας πληροφοριών επί έξι περίπου έτη. Αφενός, δεν μπορείτε να επικαλεστείτε τη δήθεν παρανομία της πρακτικής αυτής στην οποία έχετε συναινέσει και η οποία ανταποκρινόταν στην προσωπική σας επιθυμία. Αφετέρου, η επαγγελματική πείρα που αποκτήσατε κατά την άσκηση των καθηκόντων αυτών ελήφθη υπόψη, εντός των ορίων που επιτρέπει το άρθρο 32 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων, για την κατάταξή σας σε κλιμάκιο στον νέο βαθμό σας.

(...)»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 8 Υπό τις περιστάσεις αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Απριλίου 1992, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή. Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά.
- 9 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 10 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 15 Δεκεμβρίου 1992. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους έθεσε το Πρωτοδικείο.

11 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την παρούσα προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·
- κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου, την οποία έλαβε υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, περί διορισμού του προσφεύγοντος ως υπαλλήλου διοικήσεως στην υπηρεσία πληροφοριών, με κατάταξη στον βαθμό Α 7, κλιμάκιο 3, και, εφόσον χρειάζεται, την απόφαση της διοικητικής επιτροπής της 21ης Ιανουαρίου 1992 περί επιβεβαιώσεως του διορισμού του προσφεύγοντος στον βαθμό Α 7, κλιμάκιο 3·
- να αναγνωρίσει το δικαίωμα του προσφεύγοντος να διοριστεί στον βαθμό Α 6·
- να καταδικάσει το Δικαστήριο στα δικαστικά έξοδα.

12 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη και
- να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά του έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και επιχειρήματα των διαδίκων

13 Ο προσφεύγων προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής του. Ο πρώτος αντλείται από πεπλανημένη αιτιολογία της αποφάσεως περί απορρίψεως της ενστάσεώς του. Με τον δεύτερο προβάλλεται πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών. Ο τρίτος αντλείται από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Ο τέταρτος στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 24 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από πεπλανημένη αιτιολογία της αποφάσεως περί απορρίψεως της ενστάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 14 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι η από τη διοικητική επιτροπή του Δικαστηρίου ερμηνεία της αποφάσεώς του της 11ης Ιουλίου 1979, η οποία χαρακτηρίστηκε ως «απόφαση αρχής να προσλαμβάνονται στον βαθμό Α 7 οι υπάλληλοι που προέρχονται από τον γλωσσικό κλάδο», είναι αβάσιμη, με αποτέλεσμα να είναι πεπλανημένη η αιτιολογία της αποφάσεως περί απορρίψεως της ενστάσεως.
- 15 Για τον προσφεύγοντα, μια «απόφαση αρχής να προσλαμβάνονται στον βαθμό Α 7 οι υπάλληλοι που προέρχονται από τον γλωσσικό κλάδο» συνεπάγεται την αυτόματη μετάβαση των υπαλλήλων LA 6 στον βαθμό Α 7. Η ερμηνεία αυτή δεν συμβιβάζεται ούτε με το πνεύμα ούτε με το γράμμα της αποφάσεως της 11ης Ιουλίου 1979, η οποία δεν απαγορεύει τη μετάβαση των υπαλλήλων βαθμού LA 6 στον βαθμό Α 6, αλλά ορίζει απλώς ότι μια τέτοια εξέλιξη της σταδιοδρομίας δεν μπορεί να είναι αυτόματη.
- 16 Το καθού θεωρεί ότι η απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεως ακολουθεί πιστά το περιεχόμενο της αποφάσεως της 11ης Ιουλίου 1979. Ειδικότερα, η έκφραση «απόφαση αρχής» σημαίνει σαφώς ότι το Δικαστήριο έχει θέσει έναν γενικό κανόνα από τον οποίο είναι δυνατές εξαιρέσεις στις κατάλληλες περιπτώσεις. Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται άλλωστε από το πέμπτο εδάφιο της απορριπτικής αποφάσεως, από το οποίο προκύπτει ότι η ΑΔΑ έλαβε υπόψη τη συγκεκριμένη κατάσταση του προσφεύγοντος, αλλά έκρινε ότι οι περιστάσεις εν προκειμένω δεν δικαιολογούσαν ακριβώς το να χωρήσει εξαίρεση από τον γενικό κανόνα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 17 Οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι, κατά τη σύσκεψη επί διοικητικών θεμάτων της 11ης Ιουλίου 1979, το Δικαστήριο έλαβε την ακόλουθη απόφαση:

«Οι υπάλληλοι της κατηγορίας LA που έχουν ήδη τον βαθμό LA 6 στην κατηγορία τους δεν μπορούν να αξιώσουν τον αυτόματο διορισμό τους στον βαθμό

μό Α 6. Πράγματι, το άρθρο 31 του ΚΥΚ προβλέπει ότι οι υπάλληλοι διορίζονται στον εισαγωγικό βαθμό της σταδιοδρομίας τους. Επιπλέον, ενόψει του περιορισμένου αριθμού των κενών θέσεων στον ανώτερο βαθμό της σταδιοδρομίας Α 7/Α 6, η μετάβαση από τον LA 6 στον Α 6 θα είχε ως συνέπεια την καθήλωση των υπαλλήλων βαθμού Α 7 στον βαθμό αυτόν, μειώνοντας έτσι σημαντικά τις πιθανότητες προαγωγής τους στον ανώτερο βαθμό της σταδιοδρομίας.»

18 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η έκφραση «απόφαση αρχής να προσλαμβάνονται στον βαθμό Α 7 οι υπάλληλοι που προέρχονται από τον γλωσσικό κλάδο» δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι συνεπάγεται την αυτόματη μετάβαση των υπαλλήλων βαθμού LA 6 στον βαθμό Α 7.

19 Πράγματι, όπως υποστήριξε το καθού, η χρήση του όρου «απόφαση αρχής» εκφράζει την αντίληψη ότι υφίσταται ένας γενικός κανόνας από τον οποίο είναι δυνατές εξαιρέσεις. Αφενός μεν, τέτοια ερμηνεία του όρου αυτού αντιστοιχεί στη συνήθη έννοιά του, αφετέρου δε, μόνον η ερμηνεία αυτή συμβιβάζεται με τη δομή της αποφάσεως περί απορρίψεως της ενστάσεως, δεδομένου ότι το πέμπτο και το έκτο εδάφιο της αποφάσεως αυτής θα ήσαν περιττά αν το καθού είχε χρησιμοποιήσει τον όρο «απόφαση αρχής» για να αποκλείσει οποιαδήποτε εξαίρεση από τον γενικό κανόνα.

20 Σε τελική ανάλυση, αυτή η ερμηνεία της αποφάσεως της 11ης Ιουλίου 1979 συνάδει με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, κατά την οποία μόνον κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η πρόσληψη στον ανώτερο βαθμό μιας σταδιοδρομίας βάσει του άρθρου 31, παράγραφος 2, του ΚΥΚ (βλ. την τελευταία επί του θέματος αυτού απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Μαΐου 1991, T-18/90, Jongen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-187, σκέψη 12).

21 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 22 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, ενόψει της μακράς πείρας του στην υπηρεσία πληροφοριών και του ότι ο ιεραρχικώς προϊστάμενός του εκτιμά ιδιαίτερες τις ικανότητές του, η ΑΔΑ δεν μπορούσε να κρίνει ότι η προσωπική του κατάσταση δικαιολογούσε την πρόσληψή του στον βαθμό Α 7 χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση.
- 23 Το καθού απαντά ότι έλαβε υπόψη τα έξι έτη υπηρεσίας που επικαλείται ο προσφεύγων, διορίζοντάς τον στο τρίτο κλιμάκιο του βαθμού Α 7 και χορηγώντας του εξισωτική αποζημίωση για να καλύψει τη διαφορά μεταξύ των παλαιών και των νέων αποδοχών του. Έτσι, χρησιμοποίησε λογικά την εξουσία του εκτιμήσεως. Υπενθυμίζει σχετικά ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, «η ΑΔΑ απολαύει ευρείας διακριτικής εξουσίας, στα πλαίσια που ορίζουν τα άρθρα 31 και 32, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ ή οι εσωτερικές διατάξεις που εκδόθηκαν κατ' εφαρμογήν των άρθρων αυτών, κατά την εκτίμηση της προηγούμενης επαγγελματικής πείρας ενός προσώπου που προσλαμβάνεται ως υπάλληλος, τόσο όσον αφορά τη φύση και τη διάρκεια της πείρας αυτής, όσο και ως προς την περισσότερη ή λιγότερη στενή σχέση που μπορεί να έχει με τις απαιτήσεις της προς πλήρωση θέσεως» (απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, 314/86 και 315/86, De Szy-Tarisse κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 6013).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 24 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος προϋποθέτει ότι η αξιολόγηση των προσόντων του από την ΑΔΑ είναι ουσιώδης για την εφαρμογή ή τη μη εφαρμογή του άρθρου 31, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 25 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει σχετικά ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι δεν επιτρέπεται η πρόσληψη στον ανώτερο βαθμό μιας σταδιοδρομίας παρά μόνον κατ' εξαίρεση, όταν η προσφυγή στο άρθρο 31, παράγραφος 2, δικαιολογείται από τις ειδικές ανάγκες της υπηρεσίας, οι οποίες απαιτούν την πρόσληψη υπαλλήλου με ιδιαίτερα προσόντα (απόφαση της 6ης Ιουνίου 1985, 146/84, De Santis κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1985, σ. 1723, σκέψη 9).

- 26 Κατά συνέπεια, σε αντίθεση με το άρθρο 32, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, το οποίο επιτρέπει στην ΑΔΑ να χορηγεί σε επιτυχόντα σε διαγωνισμό βελτίωση της αρχαιότητας κατά κλιμάκιο προκειμένου να λάβει υπόψη την κατάρτιση του και την ειδική επαγγελματική του πείρα, το άρθρο 31, παράγραφος 2, έχει σκοπό να παρασχεθεί στην ΑΔΑ η δυνατότητα να φροντίζει για τις ειδικές ανάγκες κάθε συγκεκριμένης υπηρεσίας προσφέροντας ελκυστικούς όρους για να προσελκύσει υποψηφίους με ιδιαίτερα προσόντα.
- 27 Πάντως, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων δεν παρέσχε καμιά ένδειξη, που να προκύπτει ιδίως από την προκήρυξη του διαγωνισμού, η οποία να μπορεί να αποδείξει ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι ανάγκες της υπηρεσίας πληροφοριών απαιτούσαν την πρόσληψη υπαλλήλου με ιδιαίτερα προσόντα.
- 28 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι τα προσόντα του προσφεύγοντος δεν είχαν σημασία για τον καθορισμό της κατατάξεώς του σε βαθμό κατά τον διορισμό του και ότι, καίτοι ο προσφεύγων είχε ιδιαίτερα προσόντα για να καταλάβει τη θέση στην οποία διορίστηκε με βαθμό Α 7 και την οποία κατέχει κατά γενική ικανοποίηση, αυτό δεν σημαίνει ότι για την πλήρωση της θέσεως αυτής απαιτούνταν εξαιρετικά προσόντα.
- 29 Κατόπιν αυτού, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 30 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπήρξε θύμα δυσμενούς διακρίσεως σε σχέση με τους υπαλλήλους βαθμού Α 7. Ενώ ο εσωτερικός διαγωνισμός CJ 115/89 αφορούσε τον διορισμό υπαλλήλων διοικήσεως στους βαθμούς Α 6 και Α 7, το καθού, έχοντας αποφασίσει εκ των προτέρων ότι οι υπάλληλοι βαθμού ΛΑ 6 δεν μπορούσαν να λάβουν τον βαθμό Α 6, άφησε να νοηθεί ότι μόνον οι υπάλληλοι βαθμού Α 7 μπορούσαν να ελπίζουν ότι θα λάβουν, με τον διαγωνισμό αυτόν, τον βαθμό Α 6. Όμως, εφόσον εκπλήρωσε όντως επί έξι και πλέον έτη τα καθήκοντα υπαλλήλου διοικήσεως και εφόσον ήταν, στην πραγματικότητα, «υπάλληλος διοικήσεως ασκών τα σχετικά καθήκοντα» κατά την περίοδο αυτή, ο προσφεύγων θεωρεί ότι αξίζει να τύχει της ίδιας μεταχειρίσεως με υπάλληλο βαθμού Α 7.

- 31 Το καθού εκθέτει ότι ο διαγωνισμός δεν αφορούσε τον διορισμό υπαλλήλων διοικήσεως «στους βαθμούς A 6 και A 7», αλλά μόνον την «πρόσληψη ενός υπαλλήλου διοικήσεως (σταδιοδρομία A 7/A 6)».
- 32 Υπενθυμίζει καταρχάς ότι έλαβε δεόντως υπόψη τα έξι έτη εργασίας του προσφεύγοντος στην υπηρεσία πληροφοριών, χορηγώντας του την ανώτατη βελτίωση αρχαιότητας κατά κλιμάκιο.
- 33 Το καθού προσθέτει περαιτέρω ότι κακώς προσπαθεί ο προσφεύγων να συγκρίνει την κατάστασή του με την κατάσταση υπαλλήλων βαθμού A 7. Εφόσον ο προσφεύγων ήταν τότε υπάλληλος βαθμού LA 6, δεν μπορεί να συγκριθεί παρά μόνο με τους λοιπούς υπαλλήλους του ίδιου βαθμού. Ο προσφεύγων, εφόσον ομολογεί ότι το καθού τον μεταχειρίστηκε κατά τον ίδιο τρόπο με «κάθε άλλο υπάλληλο του γλωσσικού κλάδου», δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι υπήρξε θύμα δυσμενούς διακρίσεως. Αναφέροντας πέντε περιπτώσεις υπαλλήλων του κλάδου LA που διορίστηκαν με τον βαθμό A 7 στο Δικαστήριο, το κοινοτικό αυτό όργανο υποστηρίζει ότι η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, η οποία συγκεκριμενοποιείται ιδίως με το άρθρο 5, παράγραφος 3, του ΚΥΚ, του επέβαλλε να μεταχειριστεί τον προσφεύγοντα με τον ίδιο τρόπο όπως και αυτούς τους άλλους υπαλλήλους του κλάδου LA.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 34 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι κακώς ισχυρίζεται ο προσφεύγων ότι το Δικαστήριο είχε αποφασίσει εκ των προτέρων ότι μόνον οι υπάλληλοι βαθμού A 7 θα μπορούσαν να ανέλθουν, με τον διαγωνισμό CJ 115/89, στον βαθμό A 6. Πράγματι, η απόφαση της 11ης Ιουλίου 1979 προβλέπει ότι οι υπάλληλοι βαθμού LA 6 δεν μπορούν να αξιώσουν να «διοριστούν αυτομάτως στον βαθμό A 6», πράγμα που αφήνει ανοικτή τη δυνατότητα να διοριστούν στον βαθμό αυτό.
- 35 Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η δυσμενής διάκριση της οποίας ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπήρξε θύμα πρέπει να εξετασθεί υπό το πρίσμα της ratio της διατάξεως κατά την εφαρμογή της οποίας ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι έγινε εις βάρος του διάκριση, όπως η ratio αυτή καθορίστηκε με την προαναφερθείσα απόφαση De Santis κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου.

- 36 Πρέπει σχετικά να τονιστεί ότι το κρίσιμο στοιχείο συγκρίσεως δεν είναι η κατηγορία ή ο κλάδος από όπου προέρχονται οι διοριζόμενοι υπάλληλοι ούτε τα προσόντα τους, αλλά οι ειδικές ανάγκες των διαφόρων προς πλήρωση θέσεων.
- 37 Το Πρωτοδικείο κατά τη συνεδρίαση έλαβε γνώση του γεγονότος ότι, από της ανακοινώσεως της αποφάσεως της 11ης Ιουλίου 1979 στα ενδιαφερόμενα μέλη του προσωπικού, κανένας υπάλληλος που προήρχετο από τον κλάδο ΙΑ και μεταπήδησε στην κατηγορία Α δεν προσελήφθη σε βαθμό διαφορετικό από τον βαθμό Α 7. Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο προσφεύγων δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι θέσεις ανάλογες με τη δική του πληρώθηκαν στον βαθμό Α 6.
- 38 Επομένως, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 24 του ΚΥΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 39 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η θέση του στη διάθεση της υπηρεσίας πληροφοριών εστερείτο νομικής βάσεως, δεδομένου ότι ο ΚΥΚ προβλέπει μόνον την απόσπαση και την προσωρινή ανάθεση καθηκόντων. Εφόσον έθεσε σε κίνδυνο τη σταδιοδρομία του με την επιλογή ενός παρανόμου μηχανισμού, η ΑΔΑ έπρεπε, δυνάμει του καθήκοντος αρωγής που υπέχει από το άρθρο 24 του ΚΥΚ, να άρει τις συνέπειες του πταίσματός της κατατάσσοντάς τον στον βαθμό Α 6.
- 40 Το καθού φρονεί ότι, εφόσον εξέπνευσαν οι προθεσμίες που προβλέπει ο ΚΥΚ, ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί τώρα τη δήθεν παρανομία της θέσεώς του στη διάθεση της υπηρεσίας πληροφοριών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 41 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων ομολογεί ότι η θέση του στη διάθεση της υπηρεσίας πληροφοριών διήρκεσε περίπου έξι έτη πριν λήξει κατά

τον διορισμό του ως υπαλλήλου διοικήσεως την 1η Ιουλίου 1991. Άλλωστε, επισυνήψε στο δικόγραφο της προσφυγής του αντίγραφο ενός υπομνήματος της 5ης Ιουνίου 1985, με το οποίο ο Γραμματέας του Δικαστηρίου τον πληροφόρησε για την απόφαση του Δικαστηρίου, η οποία ελήφθη κατά τη σύσκεψη για διοικητικά θέματα της 22ας Μαΐου 1985 και με την οποία επετράπη η θέση του στη διάθεση της υπηρεσίας πληροφοριών. Το υπόμνημα αυτό διευκρινίζει ότι θα ασκήσει τα καθήκοντα υπαλλήλου διοικήσεως στην υπηρεσία αυτή προσωρινώς και με διατήρηση του βαθμού προελεύσεώς του.

- 42 Υπό τις περιστάσεις αυτές, διαπιστώνεται ότι η κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ προθεσμία για την αμφισβήτηση της νομιμότητας της θέσεώς του στη διάθεση της εν λόγω υπηρεσίας έχει εκπνεύσει προ πολλού.
- 43 Επομένως, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως είναι απαράδεκτος.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 44 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο όμως 88 του ίδιου Κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Οι διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Barrington

Lenaerts

Καλογερόπουλος

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Μαρτίου 1993.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

D. P. M. Barrington